

Stig Hjarvard tæt på de generelle ændringer i nyhedsformidlingen, som den globale konkurrence har medført. Den autoritative og sammenfattende vurdering og debat er vigende i forhold til et stadigt stærkere krav om kontinuerlig og billedmæssig opdatering døgnet igennem. Nyheder og fakta har stået centralt i konkurrencen mellem kanalerne, og ikke mindst mængden og arten af dokumentariske tv-udsendelser og reportager har været en konkurrence-zone. Det bekæftiger Helle Fritze og Mimi Olsen sig med i deres artikel *Krig på kniven – eller på kvaliteten*. Artiklen levner ikke nogen tvivl om at DR-Dokumentargruppen er et af de steder, hvor konkurrencen har ført til en klar kvalitativ forbedring af dansk tv. Der er lavet fremragende tv om stadig større dele af vores virkelighed. Men der er også eksempler på sensationsjagt og blodhundetendenser, som i endnu højere grad trives i trivialjournalistikken i de mange magasinprogrammer og talk-shows. Sex og vold sælger stadig hvergang, uanset kvaliteten!

Dansk børneffernsyn? – ja tak spørger Birgitte Holm Sørensen og Birgitte Tufte i deres sammenlignende analyse af udsendelser for børn og unge på DR og TV2 på basis af en uge i november 1991. Der er ros til DR og smæk til TV2. Her hævder DR sig altså stadig kvalitativt, som kanalen har gjort det siden B&U's start i 1968. DR's tv for børn og unge er i verdensklasse, og det er dansk egenproduktion. TV2 har ikke noget at byde på, andet end udenlandsk stof og dansk badekars-fjolleri. Populært nok måske, børn er jo også taknemmelige, men der er dømt klar dumpekarakter.

I nummerets sidste artikel *Faktion – en farlig blanding* tager Søren Kjølrup kritisk fat på medieforskningens begreber i diskussionen af fakta og fiktion og blandingen heraf: faktion. Han sætter både fingeren på simpel begrebsklarhed, og på dybereliggende problemer i vores måde filosofisk at forstå forholdet mellem fiktion og fakta og mellem virkelighed og virkelighedsskildring.

Redaktionen

Sport i tv: Journalistik eller show?

Af Niels Kayser Nielsen og Lars Qvortrup

De står i konkurrenceforhold til hinanden: De har tilsyneladende intet med hinanden at gøre. Men som seer er man ikke i tvivl: der er tale om en sjælden grad af afhængighed, hvor begge parter konstant seer og lytter til hinanden. De to parter er sporten i henholdsvis DR-TV og TV 2. Men hvor består nu forskellene – og lighederne – mellem de to kanalers sportsudsendelser? Hvilke behov kommer udsendelserne i møde? Hvilken betydning produceres i disse udsendelser? Hvilke traditioner for sportsformidling ligger man i forlængelse af, og hvilke nyskabelser er der tale om? Hvorledes forholder det sig til udviklingen inden for sportens verden? Det er nogle af de spørgsmål, der trænger sig på – sammen med en nærmere analyse af, hvad der på et mere detaljeret plan kendetegner præsentationsformen i sportsudsendelserne i DR-TV og TV2.

Overordnet set er sporten¹ kendetegnet af spændingen mellem på den ene side et legende, spontant element, hvor kampens udfald er mindre vigtig end selve kropsudfoldelsen som et afgørende fascinationselement og på den anden side et regelfastsat og præstationsdyrkende element, der ikke lægger så megen vægt på konkurrencens proces, som på dens produkt og på det endelige resultat. I det hele taget er sporten, som vi har kendt den indtil nu, kendetegnet af en samtidighed af modsætninger, såsom kroppens lidenskaber overfor præmiens og pengenes kulde, kampens emotioner overfor bevægelsens teknik, den primitive lyst til at være den stærkeste overfor idrætsgrenenes sofistikerede konstruktion, agons brutalitet overfor kunstfærdighed, subversive længsler overfor tilpasning.

Traditionelt har man imidlertid fokuseret på præstation, konkurrence og resultat. Denne side af sporten er blevet udmøntet i slagordene »hurtigere, højere, længere«, ofte omtalt som »c-g-s-systemet«, idet der i nogle former for sport (bl.a. atletik og svømning) fokuseres på præstationsforbedring, som kan måles i centimeter, gram og sekunder. I andre former for sport, især boldspilssporten, spiller målingen af præstationen ikke nogen rolle, men konkur-

renceudfaldet og kravet om præstationsmaximering er alligevel centralt.

Den norske idrætssociolog Jan Ove Tangen (Tangen 1988: 15 ff.) fremhæver da også ved 5 væsenstræk i sporten: kvantificering, vertikalisering, kalkulering, standardisering og disciplinering som omdrejningspunkter i det rationale, der gennemsyrrer sporten med dens specielle udgave af idræt som konkurrenceidræt.

De ovenstående, ofte udskældte, tendenser – i kombination med sportens andre overordnede væsenstræk: spontaniteten, kreativiteten, det usikre udfald, det overraskende indgreb (i form af fx en dribling) – er netop væsenstræk, som har gjort sporten velegnet til en journalistisk behandling og nyhedsdækning. Den fyldige reportage, som vi kender den fra sportsjournalistikens barndom, kunne netop slå mønt af dels den fascinerende spænding om udfaldet af en konkurrence/kamp, dels den sammenligningsmulighed der er knyttet til kvantificering og standardiseringens typificering, ligesom kalkulationen og forhåndsberegningerne, i form af forhåndsomtale, har haft sin værdi. I sportens verden har der, takket være selve spillemomentet og de fem basale væsenstræk, altid været en nyhed at fortælle: enten om en overraskelse eller om hvor godt resp.

skidt det var gået for et hold eller en idrætsudøver.

Sportsjournalistikens historiske former

Siden de første skeptiske opfattelser af sporten som narrestreger og farlig vildskab tog af i løbet af det første tiår af dette århundrede, har sporten virket som dels en sober, nøgtern og velorganiseret verden, der hvilede i sig selv og havde sine egne (spille)regler i stort som i småt, dels som en dynamisk verden i bestandig udvikling, som der kunne fortælles sobert, nøgternt og dynamisk om. Sportens resultat- og præstationsorienterede væsen og fremtræden korresponderede med journalistikken og nyhedsformidlingens hårdtpumpede telegramstil og reportageformidling. I sportens verden blev der permanent skabt resultater, som i sin umiddelbare tilgængelighed var velegnede til en frisk og håndfast formidling. En af landets mest berømte sportsjournalister, Julius Larsen alias »Julle«, blev da i regelen også portrætteret i cottoncoat og med et kæmpestort halstørklæde om halsen. Som emblematiske kendetegn for standen, med Gunnar »Nu« som en anden typisk repræsentant, signalerede halstørklædet, at man friskfyragtigt og robust rapporterede i alskens vejr og altid var på pletten som »the man on the spot«. En anden af de gamle berømte sportsjournalister, Magnus Simonsen alias »Simon«, der arbejdede på Politiken, blev iscenesat i frisk engelsk landadel-stil med tern og Sherlock Holmes-hat, og videregav hermed et opdragende, engelsk-inspireret amatørideal, der var beslægtet med spejdermoralens kække friluftsstil. I vor tid har Flemming Nielsen på *Politiken* og senere *B.T.* givet den i samme stil: stort halstørklæde, bredt grin og evindeligt entusiasme.

»Julle« arbejdede bl.a. for *Ekstra Bladet* og for en andet af de store middagsaviser, *Aftenbladet*. Sidstnævnte lavede en berømt annonce for dets sportsdækning. Det hed sig om ham: »Han ved alt om Sport, og han er ikke kedelig siger Sportsfolk«. Det er aktualiseringen, det gode humør og det grundige faktakendskab, der her lovprises. Sportsjournalistik er lig med at vide, ikke lig med at forstå og forklare. Denne matrice har holdt sig helt op til i dag. Dækning og formidling, med humor og dynamik,

af kendsgerninger og objektive forhold har været hovedsagen lige siden *B.T.* som det første dagblad i 1916 indførte en fast sportsside (Idorn 1971: 202) – i overensstemmelse med den traditionelle konkurrenceidræts væsen, fremtræden og selvforståelse. Entusiasme og humor skal nok være til stede, men altid holdt i ave af nøgternhed og faktadyrkelse. Begejstringsrusen og lidenskabene må aldrig tage overhånd, hvis journalistikken skal være i overensstemmelse med den traditionelle sports kalkulative og præstationsorienterede fornuft. Et kampresultat skal formidles i samme positiv(istiske) ånd som sporten udøves.

Med vor tids overgang til show-sport og kropssøkologisk sundhedsorientering er denne form for sportsjournalistik imidlertid hastigt i færd med at blive usamtidig. Fakta slår ikke længere til, nu skal der også oplevelse og analyse på banen, og det brede grin erstattes af Morten Stig Christensens kombination af beslutsomt he-man ansigtsudtryk og følsomme brune øjne. Hvor sporten tidligere var en form for kropskultur, der i udstanset kortform gengav spændingsforholdet mellem individualitet og kollektivismen i det tidlige urbane samkvem og således fungerede som fortolkningsmatrice for en urbaniseret, kapitaliseret og industrialiseret tilværelse (Kayser Nielsen 1992: 294 ff.), er der i dag behov for andre tilværelsesudlægninger. Det skaber andre former for sport og dermed andre former for sportsjournalistik, sådan som det fremgår af nedenstående analyse, hvor det empiriske materiale i snæver forstand omfatter sportsudsendelserne i begge de danske tv-kanaler i januar måned 1992 med den tilknytning til vinteridrætsaktiviteter, der er forbundet hermed.

DR-TV: Sport mellem journalistik og show

I tydeligst forlængelse af den trykte presses sportsjournalistik med hovedvægten på aktualitet og nyheder ligger den tv-sportsjournalistik, som lørdag aften indgår som et moment i nyhedsudsendelserne i både TV 2 og DR-TV². I TV 2-nyhederne den 11.1. 1992 var der således tre sportsindslag: et klip fra en kamp i kvindernes Europa Cup for mesterhold mellem Viborg og Textila Zalau fra Rumænien, ugens tipskupon med præmieangivelse, et klip

fra styrtløb for kvinder i Alperne. Derefter uden mærkbar overgang en præsentation af ugens lottotal og endelig vejret. På TV 2 blev sportsnyhederne præsenteret af samme studievært, som havde præsenteret de øvrige nyheder. Her indgår Sportsnyhederne i mængden af andre nyheder uden særlig markering og har i udpræget grad karakter af fakta-meddelelse.

Også på DR-TV en halv time senere er der tale om en tydelig nyhedsiscenesættelse, omend lavet mere raffineret end på TV 2: først a) studiet med vært som kort gør rede for, at Odense Idrætshal denne lørdag var rammen om først kvindernes pokalfinale i volleyball, derefter mændenes (hvor seeren så nok kan regne ud, at der vises klip fra begge kampe), derefter b1) klip fra kvindernes pokalvolley med efterfølgende klip b2) fra mændenes, uden studieværtovergang. Tilbage a) til studiet med kort præsentation af lørdagens engelske tipskamp, som var blevet vist om eftermiddagen; c) højdepunkter fra denne med klip af kampens to scoringer, dels direkte, dels i slow motion, hvor der ved 2. scoring vises et lynsnart billede af tilskuerne mellem det direkte billede af scoringen og gentagelsen i slow motion. Tilbage a) i studiet får vi d) uden billeder at vide, at Peter Schmeichels engelske klub Manchester United er tilbage på førstepladsen, hvor det dog er usikkert om de vil være weekenden over, da konkurrenterne fra Leeds United spiller »i morgen søndag«, ligesom e) vi bliver informeret om, at Tonny Carlsen er kommet i finalen om Europamesterskabet i 3-bandede carambole, som – oplyses det – DR-TV transmitterer »i morgen«. Derefter vejret.

Sammenlagt er der på begge kanaler tale om korte præsentationer af billeder og oplysninger fra idrættens verden, der ikke, udover deres kortform og hastigheden i klip og billedskift, adskiller sig væsentligt fra informationen om de øvrige nyheder. Det er den positivistiske meddelelse af fakta uden ledsagekommentarer og analyse, som er i højsædet. På DR-TV dog med den forskel, at der i selve udsigelsen (i kraft af en selvstændig studievært) er tale om en markering af sporten som noget selvstændigt, hvor der samtidig leges med et rytmisk udformet klipskifte mellem studie og reportager »i marken«.

Denne nyhedsformidling lørdag aften i de

DR-sports nye fodboldteam giver bolden op til konkurrence: Tommy Troelsen, Morten Olsen, Carsten Werge og Frits Ahlstrøm. DR havde klart i begyndelsen problemer med at forny sig i forhold til TV2. Polfoto: Jan Hjortshøj.

sidste 5-7 minutter af de »rigtige« nyhedsudsendelser falder for DR TV's vedkommende på flere måder sammen med kanalens øvrige sportsdækning. Tidligere på dagen, den 11.1. 1992, havde DR-TV om eftermiddagen fra kl 14.15 til 18.00 en lang sportsudsendelse med titlen *Sportslørdag*, som det er oplagt at sammenligne med.

Her sættes alle sejl til i form af et stort anlagt koncept, der måske nok ikke så meget skal gengive sporten som den skal iscenesætte den

og bruge den »ydre« sport ude i virkeligheden som anledning og råstof til at skabe et særligt lyd- og billedrum af en særlig form for sport, som hedder tv-sport. Alligevel får sendefladens tydelige opdeling mellem idrætsgrene karakter af en resultat-kavalkade med vægt på, hvem der har vundet denne og hin konkurrence, hvor der også er rester tilbage af god, gammeldags reportage og informationssportsjournalistik. Man står med andre ord splittet mellem reportagejournalistik og oplevelse.

Udsendelsen indledes med en oversigt, som med angivelse af klokkeslet viser, hvad man som seer kan se og se frem til i løbet af denne lørdag eftermiddag, samtidig med at studie-værten præsenterer et par teaser-billeder. Som en første reminiscens (der er flere andre) fra den traditionelle sportsjournalistik annonceres det, at der kl. 17.45. bringes »Sidste nyt«. Her falder man tilbage i nyheds- og aktualitetsudsendelsens skabelon med reference til den fortløbende tidsstrøm, men ellers vises et samlet sportsprogram, der ikke har korrespondence mellem fortalt tid og fortællertid. I stedet ophæves tids- og rumforbindelsen i skabelsen af en kunstig, provisorisk tv-sportsverden, der nok afspejler sportens referenceløse kropskultur ude i »virkeligheden«, men som også hviler i sig selv og nok så ofte henviser til sig selv (Kayser Nielsen 1990: 9 ff.).

Der er nok tale om en tilstræbt overensstemmelse med »virkelighedens« begivenheder, men også brud på denne overensstemmelse, således at man som seer hives ud af denne virkelighedsforankring og ind i et kunstigt billedunivers, der er udenfor tiden. Men det er ligeledes kendetegnende for DR TV's sportsdækning, at efter at man har bragt hele 1. sæt af damevolley-kampen mellem Fortuna Odense og Holte, sendes vi ind midt i 2. sæt. Årsagen er, at spændingen om udfaldet er steget: Holte rykker ind på Fortuna. På trods af tendenserne til at skabe en særlig tv-sport, der skaber »kunstige«, oplevelsesmættede billeder er det dog fortsat det konkurrencemæssige islet som er styrende for dækningen. Dækning og gengivelse er tilsyneladende lige så vigtig som konstruktionen af en særlig tv-sport. Der skiftes således konstant mellem »virkelig« konkurrencesport og fabrikation af sport i en særlig medievirkelighed. Lad os uddybe ved at se lidt nærmere på de to strategier.

De idelige oplysninger om, hvad DR-TV vil bringe af sportsudsendelser fremover, fungerer som led i skabelsen af en særlig medievirkelighed. Konstant bringes seeren i en tilstand, hvor tv-sporten og dens permanente afvikling bliver det afgørende – og altså ikke så meget den »virkelige« sport, der kun har anledningsfunktion, og hvis forudsætning er, at seeren er vænnet til en særlig medie-tilstedeværelse i forbindelse med sporten. Med fjernsynsvirkeligheden skabes en ny type virkelighedsordning (Elsner og Müller 1988: 392), også for sportens vedkommende, med en sportverden midt imellem virkelighed og fiktion/kunst, som har udviskede grænser mellem virkelighed og fabrikation og som derfor fremtræder som lige så virkelig som »virkeligheden«.

Denne sportslige medievirkelighed, hvor den ene sportsgren glider over i en anden, kommer tydeligt til udtryk i et indslaget i *Sportslørdag* den 11.1. Her vises der, med studie-værten ord, »kuriøse indslag« fra 1991. Det viser sig at være en kavalkade over pudsige og dramatiske episoder fra vidt forskellige former for sport, der som overordnet tema har »uheldet«: udover boldartisteri og et muntert klip med en smågris på en fodboldbane består kavalkaden fortrinsvis af målmandskiks, en scene fra spansk fodbold, der er obskøn i både normal og Baudrillard'sk forstand³, en faretruende situation på et skihop-stadion, pokaler der går i stykker og et væld af livsfarlige situationer, især fra motorsportens verden, med biler der hvivler rundt i luften, motorcyklister der skrider ud. Altsammen serveret i form af klip på ca. 10 sekunders længde med operamusik som underlægning. Det afgørende i dette indslag som helhed er ikke sport i gammeldags forstand med konkurrence inden for bestemte idrætsgrene og dyrkelse af c-g-s-systemet. Sportens troskyldige vækstfilosofi er her afløst af potensering, fart, dynamik, dramatik, obskønitet og bevægelse som centrale kategorier, dvs. typiske kendetegn for showsportens tid og rum. Det drejer sig om løsrevne, episodiske oplevelser, der også giver anledning til et fladpandet bodegagrin: Ha-ha-ha.

I skarp kontrast hertil står den nøgterne statistik, der bringes mellem 2. og 3. sæt af damevolley-kampen mellem Fortuna Odense og Holte lørdag den 11.1. Her vises en oversigt over begge holds servfejl, servepoints, serve-

modtagninger og deres scoringsprocent. Faktuelt, fikst og færdigt. Her er der tale om en sportsdækning, der klart ligger i forlængelse af den traditionelle sportsjournalistikks faktaformidling med hovedvægten lagt på data og med interesse for konkurrence og præstation. – og med tydelig reference til virkelighedens sport udenfor tv-virkeligheden. Det samme gør sig gældende ved transmissionen lørdag eftermiddag af den engelske fodboldkamp. Den indledes med en oversigt over spillekonditionerne: dagstemperatur, banebeskaffenhed etc. med tydelig reference til virkelighedens England i tid og rum denne lørdag eftermiddag. Tilsyneladende har DR-TV svært ved at beslutte sig for, hvilken form for sport man skal lægge hovedvægten på: konkurrenceidræt eller show-sport.

Vender vi nu blikket fra forholdet mellem de forskellige indslag til udformningen af det enkelte indslag kan vi igen tage udgangspunkt i volleyballkampen mellem Fortuna og Holtes damehold. Der er her tale om 3 billedtyper: A) billede af (et udsnit af) spillefladen, B) indzooming med close up og C) slow motion, som der meget hyppigt skiftes mellem. Billedskiftet indgår som et væsentligt led i udformningen (M. Schmidt 1981: 110 ff). En stikprøve viste, at der i løbet af de 5 minutter mellem 14.30-14.35 var tale om 41 billedskift. Det svarer stort set til de 44 indstillingsskift i løbet af 6 minutter, som Mogens Schmidt kunne konstatere i transmissionen af en engelsk fodboldkamp i 1979 (M. Schmidt 1981: 119 f.). A) er filmet fra en position højt op omtrent ud for baglinjen. Det giver mulighed for både at følge de lange dueller ved nettet og for at filme serveren fra en position bag baglinjen. Omend der skiftes hyppigt mellem focusering på netspil og serv, er princippet i begge tilfælde at man følger boldens bane. Bolden bliver således et forankringspunkt for seerens oplevelse. B) Indzooming bruges især ved focusering på serveren og ved smash/blokeringssituationer ved nettet som en dramatiserings- og intimiserings-effekt. C) Slow motion bringes mere sjældent i anvendelse. Det sker især i forbindelse med spændende eller æstetisk/dramatiske situationer ved nettet. Endelig vises der D) enkelte close up-indstillinger (med tæt-på lyd) på trænerne og udskiftningsbænken.

Måske lidt overraskende zoomes der ikke ind på tilskuerne, sådan som man normalt ser det ved fodboldtransmissioner. Til gengæld hø-

res tilskuerne tydeligt i kraft af en meget høj synkron lyd. Tilskuerlydens volumen svarer til spillernes, således at der opstår en virkning af en tæt forbindelse mellem præstation og tilskuerreaktioner. Tilskuerne spiller med andre ord en særdeles vigtig rolle både i selve spillet på banen og i reportagen. Endnu en gang ser man altså en kombination af sportive præstationer og show. For seeren (og lytteren) hjemme ved skærmen er selve spillet og selve de sportslige udfoldelser garneret med den applaus, de heppekor og den spillemæssige vurdering af tilskuerne i sportshallen, som sikrer, at man som hjemmeseer har fornemmelsen af at overvære en forestilling.

Her kunne man så anlægge det synspunkt, at dermed var hjemmeseeren degraderet til 2. rangstilskuer og voyeur. Det er ingenlunde tilfældet. Hjemmetilskueren er alt andet end 2. rangs. Han sidder på 1. parket – blot ikke til en volleyballkamp i Odense Idrætshal, men til en ny form for sport: tv-sport. I denne sport er lyden af tilskuerne og deres reaktionsmønster en integreret del af kampen. Det seeren oplever er altså ikke kun sport, men en sport med tilskuer, der ser sport. Heri består seerens helhedsoplevelse.

På den ene side lægger tilskuerne i hallen et filter ind mellem spillerne og hjemmetilskueren. Men på den anden side er hjemmeseeren repræsenteret i hallen i kraft af de tilstedeværende tilskuer, således at han både er udenfor og indenfor. Og for at undgå at filtret virker for dominerende, har man indzoomingen som et effektivt middel til at skabe intimitet mellem spiller og hjemmetilskuer. Denne intimitet kombineret med oplevelsen af at være både deltager og voyeur sørger tilsammen for at skabe den erotisering, der er ét af omdrejningspunkterne i tv-sportens tendens til at blive show-sport (Gebauer og Hortleder 1986b: 11 ff.)

Set i forhold til den overgribende billedmæssige erotisering bliver speakerkommentarerne let til forstyrrende lyd, der er præget af en vis redundans. (jvf. kavalkaden med uheld og pudsig situationer, der uden speak blev ledsaget af operaunderlægning). Tv-sport er først og fremmest en billedmæssig oplevelse med vægt på både billede og oplevelse. Og her spiller de mange indstillingsskift en uhyre central rolle. I kraft af dem skabes en forførelsesstemning af

erotiserende art, hvor seeren viljesløst og nydelsesfuldt føres rundt fra den ene situation til den anden.

Men de mange skift bevirker også en fornemmelse af tab af orienteringsevne, hvortil bidrager, at man uhyre sjældent ser hele spillefladen (det gælder uanset om der er tale om fodbold, håndbold eller basketball), men kun et halvtotalt udsnit af den, således at normale perceptionsformer sættes ud af kraft. Dette tab af orienteringsevne med illusionen (som altid brydes af de »fornuftige« speakerkommentarer) om en rent situativ og sanselig tilstedeværelse i nuet er et andet af de overordnede kendetegn ved tv-sporten. Man dyrker, for så vidt som man lægger sig efter showsport, rusen, chokket, overraskelsen, gruen, spændingen på bekostning af den afklarede, gennemskuende, perspektiverende og ræsonnerende fornuft. Men denne gåen op i øjeblikket brydes på DR TV igen og igen af sportsafspejlende henvisninger til spilleforløb, tidsmæssig kontinuitet og god gammeldags konkurrence som det vigtigste.

Sammenlagt er der på DR-TV således tale om en bestandig pendlen inden for en ikke fuldt ud løst konflikt mellem en gammeldags informativt anlagt sportsjournalistik og en oplevelsesskabende. Som sit konkrete udslag bevirker dette en spænding mellem positivistisk dataformidling og fakta-ophobning på den ene side og tilbud om en situativ opgåen i en totalitet af lyd og billede, hvor subjektet kan fortabe sig – men vel at mærke i sikkerhed hjemme i stuen. Der foregår med andre ord hele tiden en legen med ilden, nemlig med lysten til at opgå i »alting« og med jeg'ets lyst til ikke-jeg. Men mere end leg bliver det aldrig til.

På trods af disse vanskeligheder med at finde sine egne ben at stå på er DR-TV's sport i kraft af sin pendling mellem sansning og fornuft faktisk rigtigt fascinerende. Det gælder også på trods af at speakerkommentarer som dem, Poul Erik Andersson leverede 8.1. 1992 ved transmissionen af håndboldkampen mellem Virum og GOG, er tænderskærende dårlige set ud fra et sportsligt-fagligt niveau – dels holdt han i udpræget grad med københavnerne, dels demonstrerede han et yderst mådeligt kendskab til moderne håndbold. Men hvad gør det: det er jo ikke sport, seeren skal se, men tv-sport, og her indgår selv den mest bøvede kommentar kun som en lille brik i den samlede konstruktion.

TV 2: sport mellem show og sportslig kompetence

Isoleret betragtet kan Poul Erik Anderssons udtalte sympatitilkendegivelser for Virum opfattes som en usamtidig røst fra den traditionelle sports tidsalder: at man klart og tydeligt holder med det ene hold som noget naturligt i en konkurrencesituation. I TV 2 ville den slags ublufærdighed næppe kunne finde sted. Her er man – cool – højt hævet over sådanne naiviteteter. Og som helhed har TV 2-sporten haft nemme odds i forhold til den gammeldags sportsjournalistik, som prægede DR TV, da TV 2 begyndte sine udsendelser. Hvor DR-TV kørte videre i samme spor med formidling og kommentering af nyheder, anlagde TV 2 straks en anden stil: man tilbød seeren oplevelsesmættede billeder, man tilbød charmerende studieværter, man tilbød en faglig kunnen på det rent sportslige niveau, som langt overgik DR TV, og man tog en pejling af den idrætslige situation og orienterede sig i retning af ikke kun den traditionelle konkurrenceidræt, men også showsportens fascinationselementer, de omsiggribende kropsøkologiske aktiviteter og den »folkkelige« breddeidræt – med de vanskeligheder en sådan kropspluralisme indebærer.

Hvor DR-TV kørte videre med transmission lørdag eftermiddag af engelske kampe i traditionel »kick- and rush«-stil med tydeligt præg af møveri og sparkeri og med tydelige refencer til det local community af arbejderklassekultur, der altid har været centralt i engelsk fodbold, men som i løbet af 1980'erne blev belastet af engelsk fodbolds hooliganisme, var TV 2 langt smartere. Man transmitterede søndag eftermiddag, dvs. på et tidspunkt der først i slutningen af 1960'erne var blevet befriet for at være behæftet med konnotationen arbejderfritid, og man transmitterede fra italiensk fodbold, som ovenpå afviklingen af den ultradefensive catenaccio-taktik i 1960erne og 1970erne nu i langt højere grad end engelsk fodbold konnoterede stilfuldhed, elegance og intelligent fodbold med plads til individualisme og æstetik i omgangen med bolden. Man satsede med andre ord på sport, der ikke kun rummede spænding og knaldhård fight, men også opvisning. Den kræsne fodboldtilskuer kunne kun føle sig bæret over et sådant tilbud.

Hertil kom studievært-funktionen, der bar

Sportschef/studievært Morten Stig Christensen TV2-sporten.
Foto: Carsten Reenberg

Studievært/journalist Line Baun Danielsen TV2-sporten.
Foto: Klaus Birkenfeldt

præg af på én gang seriøsitet, sexualitet og elegance. Ovenpå ældre herrer som Hans Grønfeldt og Finn Kobberø og veltjente mænd som Svend Gehrs og Niels Chr. Christiansen havde Line Baun Danielsen og Morten Stig Christensen let spil. Fra starten demonstrerede de et solidt kendskab til de fleste sportsarter. De udstrålede sportivitet og idrætslig kunnen. Morten Stig var kendt som topatlet inden han tiltrådte på TV 2, og rygtet bredte sig hurtigt, at Line Baun havde spillet pige-ishockey. Men de udstrålede også en ny form for kropskultur og sportslig selviscenesættelse: den veltrimmede fitnesscenterkrop og den rolige, cool, velovervejede omgang med lidenskaber og begejstring; den beherskede hedonisme. I Norbert Elias'sk forstand ville man sige, at de udstrålede et nyt trin i civilisatorisk kropsbeherskelse og sansedifferentiering i form af den udpræget selvkontrollerede afslappethed og den check'ede nydelse af kropslighed og sanselighed. Tommy Troelsens Pejsegårdsvittigheder og lidt rustikke Vejle-horisont gjorde sit hertil, og havde i sin vilde kækhed en effekt, der negerede sin egne intentioner.

Et tydeligt eksempel på den erotiske iscenesættelse af studieværten så man i TV 2 sportsudsendelse søndag aften d. 12. 1. 1992, hvor Li-

ne Baun Danielsen havde besøg af ishockeylederen Kjeld Bjerrum fra Esbjerg og den russiske spiller Oleg Starkov, som Esbjerg Ishockey Club havde lejet i Sverdlovsk. Russeren kan ikke dansk, og Line Baun Danielsens interview med ham måtte derfor foregå v.h.j. af simultan-tolk. Russeren kom af den grund til at virke lidt ubehjælpesom, og det gjorde måske heller ikke sagen lettere, at interviewerens var iklædt en lårkort, stramtsiddende nederdel, som gjorde, at russeren (og seeren) kunne se Lines flotte ben næsten helt op til næste »Sportssøndag«. Russeren (og seeren) kom hermed til at indtage rollen som en erotisk fange, der pirret til det yderste alligevel kun måtte se på de dejlige varer. Men samtidig med denne henvenden sig til synssansen og spillet på voyeur-mekanismen gennemførte Line Baun Danielsen et yders kompetent og sagligt, omend ukritisk interview, der bragte interessante træk frem af den professionelle sports rationalitet og sørgede på den måde for, at den erotiske opladning blev kølet af og holdt inden for rammerne af den kontrollerede lidenskabelighed.

I det hele taget er det tydeligt, at både Line Baun Danielsen og Morten Stig Christensen kunne – og kan – deres kram. Tydeligt, i den her undersøgte udsendelsesperiode (januar

1992), kommer det til udtryk i Mortens Stig Christensens funktion som medkommentator til Nick Horups speak ved dækning af kampen torsdag d. 9.1. i Aarhus Stadionhal mellem AGF og Aarhus KFUMs herrehåndboldhold. Her overtrumfede makkerparret Nick Horup og Morten Stig tydeligt DR-TV's Poul Erik Andersson og Per Skaarup, der aftenen forinden havde dækket kampen Virum-GOG. Ved den lejlighed havde Per Skaarup nok at gøre med en saglig komplettering til Andersson'ske udbrud som fx »Det er spil i verdensklasse«, »forrygende tempo«, »to herlige hold, som står utroligt godt til hinanden«.

Hos TV 2 den efterfølgende aften giver ingen af kommentatorerne sig af med overfriske, obsolete udbrud fra radio-sportsjournalistikens dage, men forholder sig begge sagligt og indforstået til spillet med kommentarer til taktiske og tekniske finesser: »Prøv at lægge mærke til det flotte opspil« lyder det efter en flot AGF-scoring med klar reference til det tekniske, æstetiske og artistiske element i sporten. »KFUM vælger at spille et 100 pct's angreb« hedder det ved en anden lejlighed, hvor vi samtidig får dette udtryk forklaret. Her fungerer TV 2- sporten ud fra en sportslig synsvinkel som godt fjernsyn, der midt i showport-afviklingen også virker som et folkeoplysende medie, der lægger vægt på taktisk-tekniske finesser og baggrundsorientering. – Imidlertid har TV 2 også sine problemer, som DR-TV har det, omend på en anden måde.

TV 2: mellem let og tung sportsjournalistik

Et stykke inde i kampen den 9.1. 1992 AGF-Aarhus KFUM begynder Morten Stig Christensen pludselig at kommentere et plaster på AGF-spilleren Henrik Uldalls ene øre. Det viser sig, at han inden kampen har fået den ørering fjernet, som han normalt går med, idet man ikke må spille kamp med ring i øret. Eksemplet viser sammen med et andet spor – at der et stykke ind i 1. halvleg af Aarhus-kampen zoomes ind på et par tilskuere med et lidt pudsigt ydre – tydeligt nok TV's interesse for ydre attributter. Det går igen i den markante fremhævelse af fx Line Baun Danielsen og Mortens Stigs erotiske udstråling med en sex appeal-påklædning af Line Baun Danielsen, der også gjaldt for Elizabeth Wille, da hun afløste Line som studieværtinde.

Dette ville nok kulturkritisk kunne tages som udtryk for overfladiskhed. Men en sådan opfattelse er ikke tilstrækkeligt præcis. Langt snarere er der tale om glæde ved overflader kombineret med sans for udtryk, stil, performance, demonstration og udsigelse (Gebauer og Hortleder 1986a: 78). Det er tegnet nok så meget som det betegnede, der er i focus – og dermed det modiske udtryk i konstant bevægelse. Modens rationalitet: at udsigelsen og spillet er afgørende i forhold til et uinteressant underlæggende »væsen« (Bovenschen 1986: 10 ff.), er styrende for denne orientering i retning af overfladen. Modens spil og sportens spil nærmer sig her hinanden med den fælles vægtlægning på det æstetiske og teknisk-funktionelle udtryk og den flygtige detalje. »Lätta-pigen« der har valgt at leve livet let, uden tyngde, permanens og jordforbindelse, kan stå som fællesnævneren. Hun personificeres som bekendt bl.a. af badmintonspilleren Pernille Nedergaard. Det vi her ser er kroppen (og maden) som rent tegn, som referenceløs krop, der ikke længere står i en »god sags tjeneste«.

Hvor sporten og kroppen tidligere repræsenterede noget andet end sig selv, og var udtryk for en bestemt idé (vækst og udviklingsoptimisme) eller bestemte karakteregenskaber (selvdisciplin, askese og evne til udskydelse af behov) er kroppen og showsporten befriet for den slags tunge byrder at slæbe på. Kroppen er her ikke bundet af en tyngende jordforbindelse og en livshistorisk materialitet i tids- og rumslige forløb, men er blevet historisk anonym, idet den ikke refererer til særlige empiriske steder og tidspunkter. Showsportens krop er den sorgløse krop, der kan iscenesættes efter de distinktionskrav, der gør sig gældende i et modisk regi. Kroppen er fri til at spille med expressive tegn uden reference til andet end selv udtrykket og dets omskiftelighed og bevægelse (Kayser Nielsen 1991: 21 ff.). Således er Line Baun Danielsen's lårkorte, stramsiddende nederdel og Henrik Uldalls ørering ikke udtryk for forfængelighed, frigjorthed eller lign. De er ikke udtryk for noget, men kun udtryk.

I showsporten er konkurrencens betydning reduceret: kampen udfald er blot ét element i en samlet oplevelse, hvis andre elementer er selve afviklingen af spillet, selve dets udførelse, dets performance (Wiedemann 1991: 135 ff.). Hvor sportens helt tidligere var den sveddryp-

pende, asketiske træningsnarkoman, der ofrede alt (incl. sit eget ydre) for at bringe den rette præstation frem og vinde konkurrencen, og som agerede inden for et langstrakt perspektiv, ompændt af henholdsvis træningens begyndelse og konkurrencens udfald, er showsporens helt den glatte, afslappede spiller, som lægger vægt på bevægelse i sig selv, på selvudtryk og fremtoning i øjeblikket (Featherstone 1991: 170 ff.). Showsporens udøver lever situationelt – hvis man altså skal tro showsporens tv-sportsjournalistik, der kun sjældent viser det trælse slid og slæb, der ligger til grund for performanceøjeblikkets suveræne beherskelse.

Selve tv-mediet passer da også som fod i hose til showsport-transmission. De hastige klip, den evindelige billedbevægelse og muligheden for at kæle for den udtryksladende detalje i form af slow motion og close up er i udpræget grad gearet til at gengive den situative kropsudfoldelse, der er særegen for showsporens. Via de hastige klip af 5-10 sekunders varighed hensættes seeren i en tilstand af flow fra den ene situation til den anden, hvor det er øjebliksnydelser, chokket, overraskelsen, spontaniteten langt mere end overblikket og perspektivet, som er i focus også på TV 2.

Men hvor DR-TV kontrasterede denne betydningsmæssige labilitet og sanseberusning med reportagejournalistik, der lægger vægt på resultateterne, holdes show-flow'et i TV 2 fortrinsvis i ave af de ræsonnerende, uddybende og udlæggende kommentarer, som ikke taler ned til seeren, men appellerer kundskabsfyldt om sportsrationel kontakt, sådan som man ser (og især hører) det i transmissionen af en spændingsfyldt håndboldkamp som den mellem AGF og Aarhus KFUM. Her sørger de to fagligt kompetente speakere for, at seeren aldrig fuldt ud får lov at falde ind i situation selvfortabelse og oplevelse af at »mærke verden«. Igen og igen kaldes seeren tilbage til fornuft, men fastholdes samtidig i sin jagt efter en totalopgaaen i oplevelsens situative væren.

Denne leg med spillet mellem en tilstræbt »ren« sansning og en sportsfagligt farvet bevidsthed kendetegnede, som vi så ovenfor, også DR-TV, men var her overlejret af spændingen mellem traditionel fakta- og nyhedsformidlende sportsjournalistik og moderne billed-sportsjournalistik. Hos TV 2 er der en anden spænding inde i billedet, idet man ved siden af kon-

kurrenceidrætten med tendens til showsport og tilhørende showdækning – formodentlig ud fra et pluralistisk ønske om at tilgodese det mangfoldige idrætsbillede, som har stået stærkt i den idrætspolitiske debat i 1980'erne – også ønsker at bringe indslag fra andre dele af idrættens verden: folkelig breddeidræt, kropsetnologisk »sundheds«idræt og ultra/risikosport.

D. 5.1.1992 bragte man i udsendelsen kl. 20.30 et indslag med en 60-årig kvindelig motionshåndboldspiller, ligesom man tidligere har bragt indslag fra kampen om det jyske mesterskab i serie 6-fodbold og her bl.a. fokuserede på 3. halvleg. Der har også været indslag fra helsestudier og fitnesscentre, og man har haft et par sportsfiskere fra Vejle fjord inde i studiet i Odense for at de kunne fortælle om deres idræt.

Indslaget søndag den 5.1. i aftenudsendelsen med den 60-årige Else Rødbro fra Torup-Klim i Hanherrederne, der endnu står på mål for det lokale damehåndboldhold, fungerede ikke helt godt: Intervieweren, som selv er tidligere 1.divisionsspiller i fodbold, snakker i sin vilde jovialitet ned til den ældre dame, klippene fra hendes hjem er for korte og forvirrede til at danne sig et indtryk af personen Else Rødbro, ligesom de er for hurtige i forhold til tempoet i hjemmet med kaffe og kage. Konceptet for indslaget synes ikke klart, og den normale klippehastighed fra eliteidrætten er ikke på sin plads her. I kraft af disse fejlgreb bliver indslaget mere eksotisk end informativt, idet man ikke respekterer Else Rødbro og hendes mands jordbundethed og nordenfjordske solide tyngde, men prøver at skildre den lige så let, som enhver anden showsportslig kropsperformance.

Den samme vanskelighed rammer indslaget søndag aften den 19.1.1992, hvor man fokuserer på idrætsskader og her i særdeleshed de korsbåndsskader, som mange kvindelige håndboldspillere på eliteniveau rammes af. Indslaget forholder sig tydeligvis til spørgsmålet: er sport sundt? Man indkalder en medicinsk ekspert, damelandsholdets træner og en spiller, som har pådraget sig to komplicerede korsbåndsskader, og spiller så ping pong mellem deres synspunkter. Klippet er for kort til en fylldig argumentation, og udsagnene får derfor karakter af påstande og hensigtserklæringer, som man kan være enig eller uenig i ud fra en rent billedmæssig »argumentation«: hvem gjor-

de sig bedst på skærmen i løbet af de få minutter? En sådan domsafgørelse er god i forhold til vurdering af showsport, men dur ikke i forhold til belysning af baggrundsstof såsom idrættens kropsekologiske dimensioner. Tilsvarende klip i efteråret 1991 vedr. aerobic og fitness-centermotionens risiko for sundhedsskader havde samme form: for og imod-billeder i

tju-bang stil og hastigt videre til næste indslag. Montagen sejrer over argumentet. Matricen har sine forhindringer i forhold til den slags indslag.

Hvor DR-TV havde sit hyr med at finde et teknisk journalistisk fodslag i spændingsfeltet mellem traditionel og moderne sportsjournalist, skyldes TV 2's problemer snarere en indholdsmæssig usikkerhed: skal man tage bredidrætten og den nye interesse for sundhedsidræt seriøs? Og i så fald med hvilke midler? Eller skal man helt og holdent hellige sig udviklingen i retningen af showsport? Svaret herpå hænger bl.a. sammen med den samlede korrespondence mellem a) sportens dobbelthed og dens historiske udvikling i retning af performance og showsport, b) sportsudsendelsernes journalistiske koncept og c) publikums funktion som publikum, sådan som det kan fremstilles i følgende skema (Fig 1):

Fig 1

Det moderne dengang: fabrikken, gården, byen og det Andet:

Det postmoderne nu: arenaen, kroppen og det autentiske indre:

1) Målet: disciplin, kollektivitet, regelstyring, resultatorientering, orden.

1) Målet: narcissistisk performance i form af show som artistisk perfektion og selvudstilling med kroppen som upersonlig, prototypisk selvreferenti-el størrelse.

2) Alternativet: drømmen om frisk luft, frihed (dvs. ikke-lønarbejderstyret udfoldelse), kammeratskab (det der ligger udenfor byen, fabrikken, arbejdspladsen).

2) Alternativet: drømmen om den naturlige krop, der udtrykker sig ægte og uforfalsket.

3) Formidleren: opdrageren, læreren, amatørisme-forkæmperen, journalisten som udlægger, kulturkritikeren der fremfører en mening for »folket«.

3) Animatøren der »lige til lige« meddeler en kompetence, som alle så deltager i med fælles regler, fælles kunst, fælles »poetisk« norm: kunsten at være naturlig og subjektiv.

4) Målgruppe: Klassen der repræsenterer interesser.

4) Målgruppe: Publikum der præsenterer sig selv som engageret uinteresseret.

Spørgsmålet er imidlertid om publikum lever op til den nye rolle som »bifaldere«, der blot tager et sportsflow ad notam og noterer, at det har fundet sted i form af »flotte« udsendelser, eller om publikum har »interesser« i gammeldags forstand. Hvad ønsker seerne sig af sportsudsendelserne? Dels i stuen, dels som publikum i studiet?

Seernes sportsønsker

I den forbindelse må det tages med i betragtning, at TV 2 i mangt og meget har lagt sig efter det koncept for sportsudsendelser, som det tyske ZDF med meget få justeringer har brugt gennem mange år, dvs. en højere grad af baggrunds- og underholdningselementer end konkurrenten ARD, som i sine sportsudsendelser dels er mere fakta- og resultatorienteret, dels satser meget på fodbold. At TV 2 har set ZDF over skulderen er tydeligt nok. Showsportsorienteringen er ét tegn, den store rolle som studieværten/moderatoren tildeles et andet, publikums tilstedeværelse i studiet er yderligere et. Dertil kommer sansen for underholdning, som begge tv-stationer har fælles. På grund af den tydelige forbindelse mellem ZDF og TV 2's sportsudsendelser er det nærliggende at komplettere Jørn Møllers tal fra 1986 vedr. seernes ønsker med hensyn til sport i tv med de data, som Ekkehardt Oehmichen har

fundet frem til i et større forskningsprojekt udført i 1990, hvor 2.356 vesttyskeren i alderen fra 14 år blev udspurgt vedr. temaet »Sport im Alltag – Sport im Fernsehen« (Oehmichen 1991: 744 ff.).

Det fremgår af denne undersøgelse, at ca. 80 pct. af de adspurgte kommer i en eller anden berøring med sportsudsendelser i tv, og at en gruppe på hele 38 pct. har »stor interesse« i aktuelle sportsbegivenheder i tv, hvor sportsaktive udviser en større interesse end ikke aktive, og interessen aldersmæssigt set er størst hos de 14-19-årige og de 50-59-årige, hvor de sidstnævnte også topper med hensyn til benyttelse af andre informationskilder såsom avis og radio. Denne kernegruppe på 38 pct. svarer til seerpotentialet for underholdnings- og familieprogrammer som fx spillefilm, krimier, westerns og quizudsendelser. Sportsudsendelserne har med andre ord et stort kundeunderlag.

I den forbindelse er det interessant, at de adspurgte i vid udstrækning er tilfredse med omfanget af sports-tv. 71 pct. finder i 1990 udbuddet passende, hvor det dog bemærkes, at tilfredsheden er størst hos mændene. Det er endvidere interessant, at i forhold til en delvis lignende undersøgelse i 1981/82 er tilfredsheden hos mændene stigende, medens den er faldende hos kvinderne. Blandt kvinderne finder en procentandel på 67 i 1990 dog fortsat omfanget passende. De tyske sportsudsendelser opfylder således i grove træk seernes ønsker.

Ser man nu nærmere på de enkelte sportsgrene differentieres billedet, og der kommer tydelige trender til syne m.h.t. seerønsker. Disse ønsker skal ses på baggrund af ændringer i idrætsvanerne i BRD, ændringer som i mangt og meget ligner situationen i Danmark. Dels er der flere og flere, som dyrker sport i både Tyskland (Oehmichen 1991: 752) og i Danmark (Andersen 1988: 9ff.). Dels sker der ændringer i fordelingen mellem idrætsgrene, idet der hos unge idrætsudøvere er dukket nye grene op som basketball, squash, surfing, fitnessstræning, bodybuilding samt ultrasport såsom elastikspring, klatring, triathlon og faldskærmsudspring.

Det er nu karakteristisk, at blandt de idrætsgrene, der vises i tv, er fodbold fortsat den form for sport, som de fleste (mænd og kvinder taget sammenlagt) helst vil se. Hos mændene topper fodbold efterfulgt af tennis, atletik,

motorsport og håndbold. Hos kvinderne topper tennis efterfulgt af turneringsdans, fodbold, skøjteløb og atletik.

Man kan i den forbindelse, med de nødvendige forbehold, for så vidt undersøgelserne ikke er helt enslydende i spørgsmålene, med fordel sammenholde den tyske undersøgelses resultater med resultateterne af Jørn Møllers undersøgelse fra 1985, på baggrund af hvilken følgende tabel kan opstilles (Møller 1986: 103 – tabel nr.14):

Fig 2. Sportsgrene, der ønskes transmitteret i TV, af særskilte grupper af sportslørdagseere – i pct.

Mænd		Kvinder	
Fodbold	77	Fodbold	59
Håndbold	53	Sportsdans	49
Tennis	50	Holdgymnastik	49
Speedway	47	Håndbold	46
Formel 1	44	Badminton	45

Nok så interessant er det imidlertid at se på, hvilke idrætsgrene, seerne mener der sendes for lidt af. Det er der ikke spurgt om i Jørn Møllers undersøgelse, men af Ekkehardt Oehmichens undersøgelse fremgår det, at her topper hos mændene, med procentuelt stort set samme andel, atletik, motorsport, faldskærmsudspring, drageflyvning og boksning. Hos kvinderne synes man (i prioriteret rækkefølge), at der er for lidt turneringsdans, gymnastik/aerobic/jazzgymnastik, hestesport svømning/tårnspring og faldskærmsudspring (Oehmichen 1991: 748). Det er her påfaldende, at helt nye idrætsgrene som drageflyvning og faldskærmsudspring rangerer højt på ønskelisterne hos både mænd og kvinder, og at kvinderne i det hele taget har ønske om mere æstetisk og artistisk prægede sportsgrene, som har opvisnings- og showkarakter. At denne tendens har vind i sejlene og efter alt at dømme vil gøre sig stadigt stærkere gældende i de kommende år og således udvikle sig til en stærk trend, kan man slutte sig til ud fra det forhold, at blandt de yngre seere er ønsket om mere show-, æstetik- og opvisningspræget sport endnu tydeligere, jvf. nedenstående tabel (Oehmichen 1991: 749):

Fig 3. Sportsønsker hos den yngre generation i pct. Indrætsgrene, som der vises for lidt af i tv:

14-19 årige mænd		20-29 årige mænd	
Basketball	30	Motorsport	20
Judo/Karate	26	Faldskærms- udspring	20
Boksning	22	Drageflyvning	19
Motorsport	21	Billard	14
Faldskærms- udspring	20	Atletik	12

14-19 årige kvinder		20-29 årige kvinder	
Hestesport	26	Gymnastik/ Aerobic	19
Faldskærms- udspring	26	Sportsdans	17
Svømning/ Tårnspring	22	Hestesport	14
Gymnastik/ Aerobic	20	Faldskærms- udspring	13
Formel 1	44	Badminton	45
Skøjteløb	19	Drageflyvning	13

Det er tydeligt nok, at æstetisk anlagte idrætsgrene her prioriteres højt. Men lige så tydeligt er det, at idrætsgrene hvor potensering i form af dramatik, fart, dynamik og vitalitet spiller en afgørende rolle, rangerer højt. Det gælder konkurrenceidræt som motorsport og boksning, men også nye former for sport, hvor opvisningen og udførelsen er vigtigere end konkurrenceelementet: drageflyvning kan udføres både sportificeret og ikke-sportivt som en aktivitet, der er værdifuld i sig selv, med hovedvægten lagt på aktiviteten som sådan. De fleste af de ovenstående idrætsgrene vil man utvungen kunne betegne som showsport. Med fjernsynets gode muligheder for at gøre enhver idræt til et show har tv her store muligheder: mediets iboende væsen og det gunstige receptions-klima vil fremover kunne gå i spænd i langt større udstrækning end tilfældet er allerede.

I betragtning af, at mere end 50 pct. af de adspurgte i Oehmichens undersøgelse mener, at sport uden elitepræstationer er uinteressante, vil der formodentlig fremover fortsat være

interesse for sport i traditionel forstand med hovedvægten lagt på askese, anstrengelse og præstation, men andre idrætsformer, der betoner andre egenskaber, vil blive aktualiserede. Det vil være idræt, der udmærker sig ved at være enten »flotte« - som følge af æstetisk-poetiske normer resp. potensering - eller »sjove«, som følge af en stor andel af leg og spas, der måske nok rummer konkurrence, men hvor denne konkurrence ikke tages alvorligt og ikke er årsag, men anledning - nemlig anledning til at more sig let, uforpligtende og oplevelsesmættet.⁴

En effekt heraf vil blive, at vægten forskydes fra konkurrencens produkt: dens udfald i retning af konkurrencen som proces og som aktivitet i sig selv. Sporten skal først og fremmest skal være spændende og underholdende. Det betyder, at tempo og dynamik er centralt placeret. For konkurrencens vedkommende betyder det, at resultatet enten er mere eller mindre ligegyldigt som fx. i opvisningsturneringer i tennis, eller er aftalt på forhånd som i wrestling eller Harlem Globetrotters kampe. Men når underholdningselementet og sportens iscenesættelse, udformning og indramning bliver stadig vigtigere, kommer studieværtens lancering tilsvarende til at stå centralt i billedet.

Af Ekkehardt Oehmichens undersøgelse fremgår det da også, at reporterens kommentarer og studieværtens funktion tillægges stor værdi (Oehmichen 1991: 755 ff.). Vedkommende skal fortsat være sagkyndig og troværdig, og må ikke ytre sig alt for meget og alt for lidenskabeligt (især ikke i idrætsgrene, der er vidt udbredte og som mange derfor har »forstand« på), men først og fremmest skal han/hun optræde selvsikkert og muntert, slagfærdigt og sympatisk. Især yngre mænd finder desuden, at præsentation af baggrundsviden og interview af gæster i studiet er vigtigere opgaver for studieværten end formidling af data, fakta og resultater.

Overført på danske forhold fremgår det tydeligt, at TV 2-sporten med dens valg af studieværter på mange måder lever op til de forventninger, seerne har til en tv-sport, som vil være på højde med sin samtid. Studieværterne fylder meget i studiet, reportagerne er gennemgående præget af en høj sagkundskab med vægten lagt mere på analyse end på begejstring, ligesom bredden i dækningen af det nye mangfoldige idrætsbillede er stor, for så vidt

som man både viser traditionel konkurrenceidræt, »folkelig« breddeidræt, moderne fritidsidræt fra bl.a. motions- og fitnesscentre samt forholder sig til idrættens sundhedsaspekter og de kropøkologiske dimensioner. Ultrasporten er fortsat underrepræsenteret, medens spørgsmålet om sundhed og idræt til gengæld hyppigt tages op. Bedst klarer TV 2 sig fortsat på området konkurrenceidræt i kraft af sit branchekendskab, men hvor man samtidigt har et vågent øje for de underholdnings- og showmæssige tendenser inden for sporten selv og for tv's muligheder i retning af at gøre sport til show.

Det sidste gør sig også gældende for DR-TV, der imidlertid har svært ved at finde fodslag i vægtningen af det underholdningsmæssige element. Således var transmissionen af Sportens Årskavalkade fra Musikhuset i Aarhus mellem jul og nytår 1991 en fiasko, fordi man overdrev sine virkemidler. DR-TV vil for meget på én gang og venter fortsat på afklaring med hensyn til fremtidens koncept og afviklingen af de sidste rester af dagbladssportsjournalistik. Den mest iøjnefaldende forskel på DR-TV og TV 2's sportsudsendelser er imidlertid slet ikke, hvor vidt den ene eller den anden kanal er på højde med sin samtid, men den at TV 2 har publikum i studiet, mens DR-TV ikke har. Som afslutning på artiklen kan der derfor være grund til at se nærmere på dette fænomen, som måske umiddelbart signalerer folkelig lydhørhed og interesse i spontane seerreaktioner.

Et publikum i studiet

På trods af en vis overensstemmelse mellem sportsudsendelserne i tv og seernes ønsker om mere showsport, mere risikosport og mere fritidssport, med den imødekommenhed overfor »folkets krav« der tilsyneladende hermed er tale om, kan man imidlertid ikke lade være med at stille sig spørgsmålet, hvorvidt publikums tilstedeværelse i tv-studiet nu også er udtryk for en respekt for »folkets røst«, eller om der er andet på færde. Måske foregår der en helt anden form for produktion af betydning, hvor publikum spiller en helt anden rolle end den at være folkeoplysningens garant og sikringen af autenticitet. Måske er der tale om en helt anden betydning – eller mangel på betydning – hvor publikum slet ikke spiller nogen rolle (Qvortrup 1991b: 49 ff.), men spiller med i et referen-

celøst tegnsæt, der hviler i sig selv og implosivt taber sig selv så snart det er ytret. Dvs. at publikum kun har en funktion i retning af simulation af liv (Qvortrup 1991a), dvs. optræder som det Baudrillard ville kalde en forførelsesinstans eller eksistensgrafitti.

I den jagt på autenticitet, naturlighed og ægte følelser, der bl.a. har kendetegnet kropskulturen i 1980'erne (Bette 1989), forekommer det oplagt at opfatte publikums tilstedeværelse i studiet som et forsøg på sikring af oprindelighed, behov og behovs-dækning, respekt for kvalitet etc. Heri tager man imidlertid reduktionistisk fejl. I første omgang kan man i traditionel ideologikritisk forstand pege på, at publikum kun har klakørstatus, for så vidt som det, tilsyneladende fremmedgjort, kun klapper på et signal fra en regissør i kulissen og dermed er egentlige til-skuere. I næste omgang kunne man overveje, om publikum ikke ser helt bort fra dette spil og i stedet glædeligt tager del i et andet: det betydningstomme spil, hvor tv's sportdækning simpelthen »finder sted« og hvor klapsalverne i sidste instans er godkendelsen heraf. Og hvor publikum i stedet for at være lallende idioter passer den meget vigtige funktion: at klappe – og ingenting andet. Med forførende lyst og intensitet (Baudrillard 1984: 290) og med ekshibitionistisk trang til at udstille sig i offentligheden.

Givet en sådan funktion er publikum både de dummeste og de viseste i TV 2's studie. De har gennemskuet spillet, men spiller – i deres totale tavshed, som kun brydes på kommando; en kommando som er en yderligere del af spillet – en suveræn rolle. I stedet for at være tumpe sportsidioter, der er glade for at komme i fjernsynet, spiller de massens suveræne rolle som »afgørende instans«, som smagsdommer uden smag, som dommer uden domsinstans (L.H. Schmidt 1991). Den »dumme« masse viser sig her at være klogere end som så – omend uden at ville det (Canetti 1989: 26 ff.). Der er ikke basis for populisme. Publikums applaus gør ikke andet end at »finde sted«, men vel at mærke som forudsætning og alibi for, at tv-værternes, reporterens og interview-ofrenes tilstedeværelse kan »finde sted«. Massen i form af publikum er her suveræn – i sin magtesløshed. Dens afmagt sikrer den en primær afgørelse i form af de doms-afgørelser, der finder sted i selve udsendelsens udlægning og udformning.

I sidste instans bliver publikums tavse tilstedeværelse og betydningstomme funktion dermed en kommentar til showsportens tagen afsked med idrættens og den traditionelle sports tro på at stå i »en god sags tjeneste«. Med publikums tavst-intense funktion som afgørelsesinstans i et spil, der hverken ved til eller fra i sin tegnfordobling og i sin reference til sig selv, bliver publikum til show-sportsjournalistikkens endelige legitimering. Mere tavst og mere applauderende kan det næppe gøres. Og næppe mere effektivt.

De to tv-stationers rastløse efterspørgsel efter seertal, og deres evindelige ønske om at bringe sig i overensstemmelse med seernes behov, hviler fortsat på forestillingen om, at hvis man ser fornuftigt på tingene og fornuftigt giver seerne, hvad de vil have, er den hellige grav vel forvaret. Giv folket, hvad folket vil have – så er munden lukket på dem. Heri tager de fejl. Det er den lukkede mund, den stiltiende bekræftelse, der ikke vil noget og som ikke forventer noget i betydningssammenhæng, der er det afgørende. Af den grund virker det heroisk, når DR-TV satser på gammeldags nyhedsformidling, og når TV 2 vil gøre folkeoplysningsmæssig afbigt for sin showsports-fixering og dække den folkelige breddeidræt. Selv breddeidrættens folk ved bedre, og ved de store breddeidrætsorganisationers landsstævner, såsom i 1990 i Horsens, er det da også tydeligt nok. De tider, hvor indmarscherne og gymnastikopvisningerne betød noget (i semiotisk forstand), er forlængst forbi. De tidligere så betydningsladede symboler er, i takt med at breddeidrætten er blevet til blot og bart »aktiviteter«, erstattet af rekvisitter. Man kan begræde det eller lade være, men der er formodentlig tale om et irreversibelt skridt. Af samme grund er der megen fornuft i, at både DR-TV og TV 2 satser så meget på showsporten. Det bliver interessant at se, hvornår de kun satser på showsport og erkender, at de har skabt en helt ny form for sport, der i sin rene »finden sted« (jvf. ovenfor) er lige så virkelig som sporten ude i hallerne og på stadion'erne.

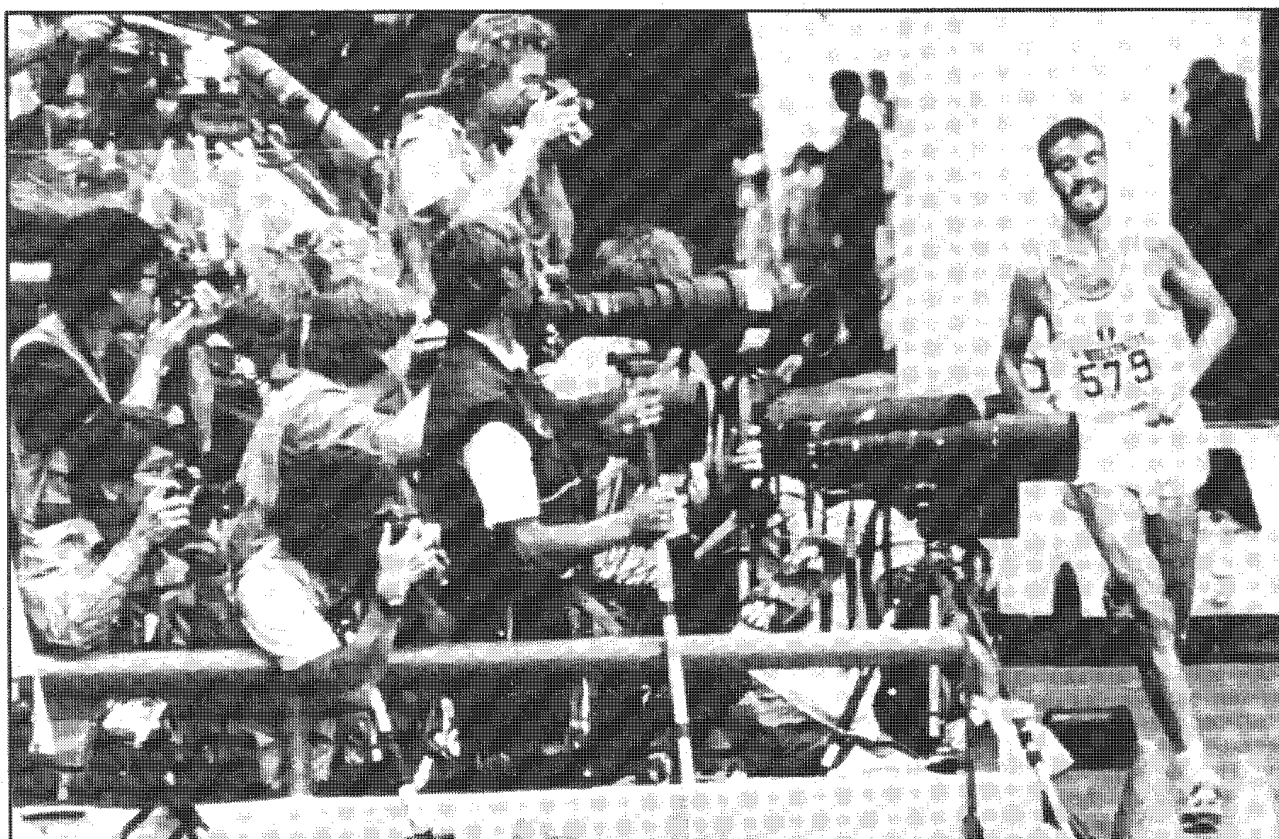
Perspektiveringer

Tv-sporten er en hybrid mellem autentisk gengivelse af sporten »ude i virkeligheden« og den rene konstruktion og fiktion. Dette vil vi til slut

tage op og sammenholde med overvejelserne ovenfor vedrørende publikum i studiet. Tv-sport er en særlig form for referenceløs sport, hvor distinktionen mellem tegnet og det betegnede er umærkelig. Selve afholdelsen og forløbet af udsendelserne er det afgørende. Det der bliver sagt og de billeder der bliver vist er vigtigere end det, der bliver sagt noget om. Det er derfor helt naturligt, at både DR-TV og TV 2 igen og igen viser hen til deres kommende udsendelser, for så vidt som disse er vigtigere end de sportsbegivenheder, som de skal »dække«, og som blot fungerer som anledning. Dvs. at selve udsigelsen og selve afviklingen af tv-sporten i form af enten en udsendelse på en halv time eller som en permanent rullende selvreferentielt system bliver det betydningsfulde. Eller sagt på en anden måde: tv-sportens styrke ligger i dens retorik, ikke i dens ekspliciterende og udlæggende funktion. Derfor hører man heller aldrig publikum i studiet komme med meningstilkendegivelser og dermed give udtryk for en betydning udefra, dvs. fra en (sports)verden, der er en anden end tv-sportens. Publikummerne i tv-studiet sidder der ikke som myndige borgere, men lige netop som det de er: myndige tilskuere til den selvreferentielle, retoriske tv-sport.

Det betyder ikke, at tv-sporten er hverken betydningsløs eller betydningstom. Hvis vi med Bachtin i første omgang skelner mellem den hændelse, der fortælles om i et værk, og selve fortællingens hændelse og så i anden gang fastslår, at disse to størrelser kan forenes i en samlet, mere kompliceret hændelse, ser vi imidlertid, at den samlede betydningsdannelse først kan ske efter, at fortællehændelsen i sin helhed har fundet sted (Bachtin 1988). Dette får som ovenfor vist indflydelse på publikums status, idet publikum får funktionen at være på niveau med de forskellige lag i den samlede fortælling: publikum i studiet optræder på niveau med fortællingens hændelse, medens publikum hjemme i stuerne optræder på niveauet herover/-under.

Men det får også indflydelse på sportsfolkenes, idet de i tv-sporten først kan siges at eksistere, når de er blevet fortalte. De eksisterer m.a.o. først og fremmest som billedskikkelser med, bevares, deres sportslige kød og blod som råstof. Imidlertid er dette råstof kun en fortælleanledning og for receptionen i stuerne er

Medierne iscenesætter sporten. Gelindo Bordin, Italien vinder OL-guld i marathon, Seoul, 1988 foran den globale voyeuristiske verdenspresses blikke. Polfoto, AFP.

kondenseringen af kød og blod i billedudgave vilkåret. Sportsfolkene bliver i tv-regi til vilkårlige personer, der først og fremmest har funktionen at udføre billedhandlinger, at være billedaktive uden empirisk reference og uden subjektivitet (Vief 1989: 265 ff., Wulf 1989: 11 ff og Braidotti 1991: 40 ff.).

I forhold til en sådan udvikling kan det for en traditionel vesteuropæisk dobbeltbevidsthed virke helt befriende at møde den gammeldags konkurrencesport med data, fakta, stillinger og rekorder osv. holdt inden for rammen af et troskyldigt c-g-s-system. På den anden side må man være opmærksom på, at samme system har banet vejen for den subjektivitetsdiffusion, som tv-sporten som selvstændig genre bidrager til. I sin yderste konsekvens betyder det en lammelse af den empiriske kropslighed til fordel for den konstruerede, men virkelige kropsbevægelse på tv, hvis endemål er subjektets uendelige kopidannelse og kroppens radikale pluralitet. Kroppen kan til stadighed være sikker på at møde sig selv i en permanent mangfoldiggørelse, der ophæver alle forskelle – også

de sociale og kulturelle forskelle der har fungeret som begrundelse og legitimation for kulturkritik siden modernitetens installering. Endelig er sporten befriet for at skulle stå i kulturkritikens tjeneste. Som billedsport kan sporten og kroppen endelig få lov at være sig selv nok i sin rene ytring. Forskelsløst og uden krav om at skulle repræsentere noget. Men også, som tendens, med glemsel af den empiriske krop, der nu reduceres til støj. Det kan være en stor kamel at sluge for kulturkritikeren, men på den anden side: hvem gider snakke med privatmennesket bag showsportstjernen Florence Griffith-Joyner? Hun findes måske slet ikke – til gengæld er hendes billedlige kopi på skærmen evigt ung. Når den empiriske Flo-Jo er ude af historien, findes hendes tv-kopi stadig. Det kan umiddelbart tage sig skræmmende ud, at kopien vinder overhånd i forhold til autenticiteten – men hvordan har vi det med Gorm den Gamle? Er historiens kopi af ham ikke langt mere levedygtig end originalen, der, måske, ligger i Jelling?

Noter

1. Sport bruges her som betegnelse for konkurrenceidræt, idet sporten udgør en underafdeling af idrætten med bl.a. dans og gymnastik som andre former for idræt. Idrætten er i sin tur en del af den samlede kropskultur, der også omfatter bl.a. seksualitet, hygiejne, madkultur, socialisation etc. (Kayser Nielsen 1992b: 22 ff.).
2. Som helhed er vi i Danmark stadig på usikker grund, hvadangår analyse af sport og tv. De hidtidige analyser (M. Schmidt 1981 og Møller 1986) er foretaget, inden TV 2 kom på banen i 1987. Systematiske og komparative analyser af sportsudsendelserne i DR-TV og TV 2 savnes derfor stadig.
3. Baudrillard skriver (Baudrillard 1984: 287): »Der findes ikke noget, som er så obskønt som en overdosis af det selvsamme, som det selvsammes evidens i sin fordobling«. Det svarer til det reference-løse tegn, der kun rummer en henvisning til sig selv og sin egen tilstedeværelse, sin egen afvikling som tegn: sin performance.
4. Disse oplysninger skal desuden sammenholdes med, at Jørn Møller på baggrund af en sammenligning med en tysk undersøgelse fra 1984 konkluderer, at der blandt tyske tv-sportsseere i midten af 1980'erne var større interesse for information og orientering end for underholdning i sportsudsendelserne, medens det modsatte var tilfældet i Danmark. Hvis dette fortsat gør sig gældende, er der grund til at formode, at tendensen blandt det tyske tv-publikum i retning af mere underholdningsprægede indslag og show sport vil være endnu stærkere i Danmark, hvor 53% af sportsseerne i 1985 angav, at de så sport i TV udelukkende for underholdningens skyld.

Litteratur

- Andersen, Michael (1988): Vi er på banen, in: Michael Andersen (red.): *Splinter af dansk idræt*. Odense 1988.
- Bachtin, Mikhail (1988): *Det dialogiske ordet*. Gråbo 1988.
- Baudrillard, Jean (1984): Die Szene und das Obszöne, in: Dietmar Kamper og Christoph Wulf (red.): *Das Schwinden der Sinne*. Fr. am Main 1984.
- Bette, Karl-Heinrich (1989): *Körperspuren. Zur Semantik und Paradoxie moderner Körperlichkeit*. Berlin et al. 1989.
- Bovenschen, Silvia (1986): Über die Listen der Mode, in: Silvia Bovenschen (red.): *Die Listen der Mode*. Fr. am Main 1986.
- Braidotti, Rosi (1991): Organer uden kroppe, in: *Nyt Forum for Kvindeforskning 1991:2*.
- Canetti, Elias (1989): *Masse und Macht*. Fr. am Main 1989 (1980).
- Elsner, Monika og Thomas Müller (1988): Der angewachsene Fernseher, in: Hans Ulrich Gumbrecht og K. Ludwig Pfeiffer (red.): *Materialität der Kommunikation*. Fr. am Main 1988.
- Featherstone, Mike (1991): The Body in Consumer Culture, in: Mike Featherstone, Mike Hepworth og Bryan S. Turner (red.): *The Body*. London et al. 1991.
- Gebauer, Gunter og Gert Hortleder (1986a): Die Epoche des Show sports, in: Gert Hortleder og Gunter Gebauer (red.): *Sport-Eros-Töd*. Fr. am Main 1986.
- Gebauer, Gunter og Gert Hortleder (1986b): Die künstlichen Paradiese des Sports. Zur Einführung, in: Gert Hortleder og Gunter Gebauer (red.): *Sport-Eros-Töd*. Fr. am Main 1986.
- Idorn, John (red.) (1971): *Dansk Idræts Forbund 1896-1971*. Kbv. 1971.
- Kayser Nielsen, Niels (1990): Kroppens tabte referencer – et kropshistorisk forløb, in: Jørn Hansen m.fl. (red.): *Den jyske Historiker nr. 53: Krop, bevægelse og identitet*. Aarhus 1990.
- Kayser Nielsen, Niels (1991): Bevægelse og bevarelse – tradition og situativ kultur, in: *Den jyske Historiker. Det kulturhistoriske opbrud. Ekstranr. 1991*.
- Kayser Nielsen, Niels (1992a): *Fra Robin Hood til fodbold – en kulturanalytisk studie af arbejderklassens kropskultur i England i 1800-tallet*. Odense 1992.
- Kayser Nielsen, Niels (1992b): *Krop og oplysning – kropskultur i Danmark 1780-1900*. Odense 1992.
- Møller, Jørn (1986): TV-sport. Fjernsynet som formidler mellem idræt og publikum – eksemplet Sportslørdag. DR-forskningsrapport 3B/1986. Kbv. 1986.
- Oehmichen, Ekkehardt (1991): Sport im Alltag – Sport im Fernsehen, in: *Media Perspektiven 1991: II*.
- Qvortrup, Lars (1991a): *Kedsomhedens tidsalder*. Odense 1991.
- Qvortrup, Lars (1991b): Publikums iscenesættelse, in: Jens E. Jensen (red.): *Analysen af tv og tv-kultur*. Kbv. 1991.
- Schmidt, Lars-Henrik (1991): *Smagens analytik*. Aarhus 1991.
- Schmidt, Mogens (1981): Et stadion i stuen? Om fodbold i fjernsynet, in: Frands Mortensen m. fl. (red.): *Underholdning i TV. Dansk massekommunikationsforskning I*. Kbv. 1981.
- Tangen, Jan-Ove (1988): Idrettens patologiske trekk: Tilfældighed eller konsekvens?, in: *Tidsskrift for Landslaget fysisk fostring i skolen 1988: 4*.
- Vief, Bernhard (1989): Vom Bild zum Bit. Das technische Auge und sein Körper, in: Dietmar Kamper og Chr. Wulf (red.): *Transfigurationen des Körpers. Spuren der Gewalt in der Geschichte*. Berlin 1989.
- Wiedemann, Finn (1991): Wrestling – et studie i ørkenvandring, in: Jørn Hansen, Niels Kayser Nielsen og Jim Toft (red.): *Idræthistorisk Åbog 1991: Turneringer, lege og fester*. Odense 1991.
- Wulf, Christoph: Der Körper der Götter, in: Dietmar Kamper og Chr. Wulf (red.): *Transfigurationen des Körpers. Spuren der Gewalt in der Geschichte*. Berlin 1989.

Niels Kayser Nielsen er seniorstipendiat ved Odense Universitet.

Lars Qvortrup er lektor ved Odense Universitet.

»LIVE«

– Om tid og rum i TV-nyheder

Af Stig Hjarvard

De senere års dramatiske internationale begivenheder, som ikke mindst TV har været formidler af, har ikke kun signaleret betydelige ændringer i det internationale samfund. TV-dækningen af disse begivenheder har også reflekteret, at TV-journalistikken undergår en markant udvikling i disse år.

I denne artikel analyserer Stig Hjarvard den ændrede tids- og rumopfattelse i TV-nyheder for herigennem at påvise forandringer i TV-nyhedsidealet, nyheds-fortælleformer og nyhedernes funktion i den samlede programflade. Samvirket mellem institutionelle, teknologiske og æstetiske faktorer har gjort »live«-nyheder til idealet i TV-konkurrencens nyhedsformidling. Hvor monopolets TV-nyheder foretog en autoritativ sammenfatning af dagens begivenheder i en slags daglig historieskrivning, skal konkurrencens TV-nyheder levere en kontinuerlig opdatering af begivenheder under udvikling.

Ikke mindst TV-dækningen af Golf-krigens anden fase, den flernationale alliances luft-bombardement af Kuwait og Irak, var en opvisning i TV-journalistikens *forøgede aktualitets-krav med »live«-reportagen som ideal*: Såvel amerikanske som europæiske TV-stationer brød i krigens første dage deres program-schedule for at sende »live« om krigen døgnet rundt. Gennem stadige ekstra-nyhedsudsendelser, »updates«, blev seerne koblet on-line på krigen. I en næsten kontinuerlig »live«-reportage fra krigen stod vi snart på baser i Saudi-Arabien og vinkede til piloterne før take-off, snart stod vi iført gasmaske i Tel Aviv, Jerusalem og Riyadh på vej i beskyttelsesrum. Tilsvarende så vi den kontinuerlige »live«-reportage fra begivenhederne på den Himmelske Freds Plads, Berlinmurens fald og den rumænske revolution for nu blot at nævne nogle få af de senere års internationale »TV-begivenheder«.

Det følgende er et forsøg på at forklare, hvorfor dette forøgede aktualitetskrav med »live«-reportagen som ideal har vundet indpas i TV-nyhedsformidlingen. Det er endvidere min tese, at det øgede krav om aktualitet ikke alene ændrer TV-journalistikens fortælleformer, men også påvirker selve nyhedsopfattelsen i TV-nyhederne.

Fortælleformer og nyhedsopfattelse er resultatet af et samspil mellem en lang række forhold. Konkret vil jeg prøve at vise, at »live«-reportagen altid har været et ideal inden for TV-nyhedsformidlingen. Der er imidlertid en række forhold, som tidligere har skubbet denne fortælleform i baggrunden, hvor andre forhold nu muliggør og accentuerer kravet om helt aktuelle billeder. Udviklingen er således både karakteriseret ved *kontinuitet og forandring*.

Endvidere vil jeg gerne understrege den *europæiske dimension* i denne udvikling. I den offentlige kritik af denne form for nyhedsformidling anføres den ofte som et særligt amerikansk fænomen, der på mere eller mindre medie-imperialistisk vis påtvinges europæerne. Ofte identificeres denne særlige »live«-nyhedsvirksomhed med det amerikanske TV-selskab CNN's internationale nyhedsformidling. Ud over at overdrive CNN's rolle i den internationale nyhedsformidling¹ tager denne type kritik ikke højde for, at europæiske TV-stationer selv har bevæget sig ganske langt i den samme retning. Og i det omfang at der er tale om en påvirkning fra USA, bliver det med denne type kritik ikke forståeligt, hvorfor europæiske TV-stationer er modtagelige over for denne påvirkning.